

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τῷ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαΐου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 19

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια).

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑ

Ποῦ ἐπὶ γαίαν οὕτω καὶ ἕως ποῦ θά
τοὺς παρέσυρεν ἡ ἀναζητήσις; . . . Ποίᾳς
πληροφορίας θὰ ἐλάμβανον εἰς τὸν "Α-
γιον Φερνάνδον; . . . Εἰς ποίαν ἀπό-
κέντρον καὶ μακρυνὴν πολίχνην τῆς με-
γάλης χώρας κατέφυγεν ὁ συνταγμα-
τάρχης Κερμώρ, διὰ νὰ διανύ-
σῃ ἐν ἀφανείᾳ τὰ τελευταῖα
ἔτη ζωῆς τὸσον εὐτυχοῦς ἐν τῇ
ἀρχῇ, καὶ τὸσον σκληρῶς συν-
τριβείσης ἀπὸ τὴν τρομερωτέραν
ὡν καταστροφῶν; . . . Καὶ διὰ
νά τον ἐπανεύρῃ, εἰς πόσους καὶ
ὅποιους κινδύνους θὰ ἐξετίθετο
τὸ μόνον πλάσμα, τὸ ὅποῖον τῷ
ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον; . .

"Ἐπειτα, τὰ πράγματα δὲν
ἐπὶ γαίαν ἕως τώρα ὅπως ἤ-
χετο ὁ λοχίας Μαρσιάλης. . .
Ἦθελε νὰ ἔλαμνεν εἰ δυνατόν
ἐλόκληρον τὸ ταξίδιον, χωρὶς
τὰ συναντήσῃ κανένα ξένον ἐπὶ
νῆς ἐδοῦ τοῦ . . . Ἀλλ' ἰδοὺ
πρῶτον ὅτι ἡ Μαρσιάλης καὶ
ἡ Γαλιβιέτα εἶχον τα-
ξειδεύσῃ ἐμοῦ. . . Οἱ ἐπιβάται
τῶν συνῆψαν σχέσεις μετὰ τοῦ
λεγομένου ἀνέψιου τοῦ, — οὕτε
ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀλλέως με-
ταξὺ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐτα-
ξειδεύαν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθή-
κας. Δεύτερον, — καὶ τοῦτο ἴσως
κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἦτο ἀκόμη
σοβαρώτερον, διὰ λόγους τοὺς
ὅποιους ἐγνώριζε μόνον αὐτός,
— κατὰ κακὴν τύχην συνήντων
τώρα καὶ τοὺς δύο ἐκείνους Γάλ-
λους. . . Πῶς θὰ ἤμπορουσεν
αὐτὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν σύναψιν
στενωτέρων σχέσεων μεταξὺ συμ-
πατριωτῶν; πῶς νὰ ἠρνήθῃ τὰς φι-
λικὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οἱ
δύο Γάλλοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ
προσφέρουν, ἕνεκα τοῦ ἐνδιαφέ-

ροντος τὸ ὅποῖον τοῖς ἐνέπνεεν ἡ ἐπι-
χείρησις τοῦ Παύλου; . . . Καὶ πρὸς
ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας, ἦσαν καὶ οἱ δύο
συνεπαρχιῶται, Βρετανοί. . . Μὰ τὴν ἀ-
λήθειαν, ἡ κυρία Τύχη εἶνε πολὺ ἀδιά-
κριτος καὶ ἀναμειγνύεται εἰς πράγματα
ποῦ δὲν τὴν ἐνδιαφέρουν καθόλου!

Ἐν ᾧ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐσυλλο-
γίζετο ταῦτα, αἰφνης ἡ ἡσυχία ἐταρά-
χθη ὑπὸ ἐλαφροῦ κρότου, προερχομένου
ἐξ ἀνατολῶν, κρότου ὡς ἐκ κωπηλασίας,

ὁ ὅποιος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγίνετο δυ-
νατώτερος.

Βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ὁ λο-
χίας δὲν ἤκουσε τὸν κρότον τοῦτον, ἄλ-
λως τε ἀσθενῇ. Ἀλλ' οὕτε διέκρινε τέσ-
σaras μικρὰς λέμβους, τὰς ὁποίας τὸ
ρεῦμα τοῦ Μετα προσώθει κατὰ μῆκος
τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς. Ἐπέβαινον αὐτῶν ἕως
εἴκοσι Κουίβαι, καὶ μόλις ἀπείχον τῶν
πλοισρίων διακόσια μέτρα. Ἐὰν οἱ ἐπι-
βάται κατελ ἀμβάνοντο κοιμώμενοι, θὰ κα-
τεσφάζοντο πρὶν λάβουν και-
ρὸν νὰ μυνθῶσιν, ἀφ' οὗ ὁ
λοχίας Μαρσιάλης, ἀφηρη-
μένος, δὲν ἐβλεπε τίποτε...
δὲν ἤκουε τίποτε. . .

Αἰφνης, ἐν ᾧ τὰ πλοίαρῖα
καὶ αἱ κυρίαι δὲν
ἐχωρίζοντο εἰμὴ ἀπὸ ἐξή-
κοντα πόδας, ἀντήχησε πυ-
ροβολισμός.

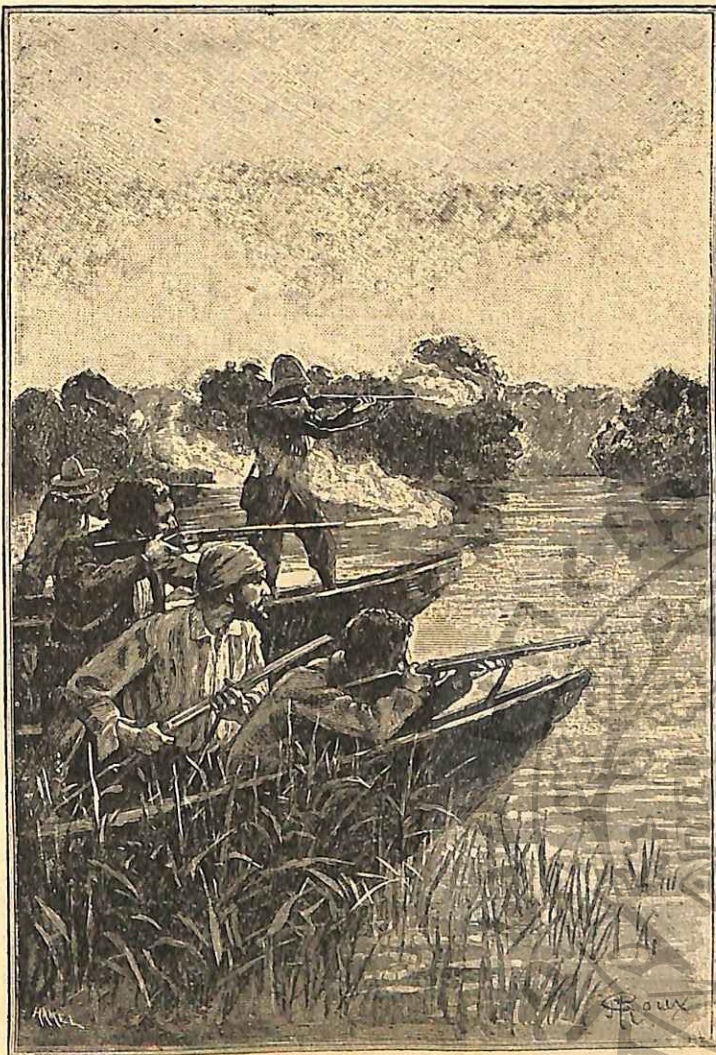
Σχεδὸν ἀμέσως, φωναὶ ἡ-
κούσθησαν ἀπὸ τοῦ πλησιε-
στέρου πλοισρίου.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχε
πυροβολήσῃ, τὸν δὲ πυροβο-
λισμὸν τοῦ διεδέχθη δεύτε-
ρος, ὀφειλόμενος εἰς τὴν κα-
ραμβίναν τοῦ Γερμανοῦ Πα-
τέρν.

Οἱ δύο νέοι. — ἦτο ἡδὴ
ἡ πέμπτη πρωΐνῃ ὥρα καὶ
μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡώς, —
εἶχον ἐξυπνήσῃ πρὸ μικροῦ,
ὅταν ὁ θόρυβος τῆς κωπηλα-
σίας ἐφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς
τῶν. Προχωρήσαντες ἕως
τὴν πρῶταν τῆς Μορί-
σκης, εἶδον τὸν ἐπικείμε-
νον κίνδυνον καὶ ἀμέσως ἐ-
ξεκένωσαν τὰ ὅπλα τῶν κατὰ
τῶν ἐπερχομένων ληστῶν.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη, καὶ
ταυτοχρόνως ἀμέσως εἰς ὅ-
λα τὰ πλοίαρῖα ἐπιβάται καὶ
ναῦται εὐρέθησαν ἐπὶ ποδός.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φελίπ
καὶ Βαρίνας, μὲ τὰ ὅπλα
ἀνὰ χεῖρας, ἐξώρμησαν ἀπὸ

« Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπῆντησαν διὰ δευ-
τέρας συμπυροκροτήσεως » (Σελ. 150, στήλ. α'.)

τὸ ὑπόστεγον τῆς Μαρσιάλης. Ὁ Παῦλος ἔτρεξε πλησίον τοῦ λοχίου Μαρσιάλης, ὁ ὁποῖος εἶχε πυρεθολήση καὶ αὐτὸς τὰς κορυφὰς, κρᾶζων εἰς τὸν ἀπογνώστου :

— Δυστυχία μου ! δυστυχία μου !... Ἀκούς νὰ μὴ τοὺς ἰδῶ, καὶ νὰ τοὺς ἀφῶ νὰ πλησιάσουν τόσον !... Τὴν ἔπαθα !...

Οἱ Κουίβαι ἀνταπεκρίθησαν τότε, καὶ περὶ τὰ εἴκοσι βέλη διήλθον ἀνωθεν τῶν πλοιαρίων. Μερικὰ ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ θόλου τῶν ὑποστέγων, ἀλλὰ δὲν ἐπλήγωσαν κανένα.

Ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀπήντησαν διὰ δευτέρας συμπτροκροτήσεως, καὶ αἱ σφαῖραι, διευθυνόμεναι ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ βέλη, ἐνέσπειραν εἰς τὰς τάξεις τῶν Κουίβαι τὸν πανικόν.

— Ἐμβῆτε μέσα, Παῦλε, ἐμβῆτε μέσα γρήγορα !... ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, εὐρίσκων ἀνοφελὲς νὰ ἐκτεθῇ καὶ τὸ παιδίον, διαρκούσης τῆς ἐφόδου ἐκείνης.

Νέον σμήνος βελῶν ἐφάσσε τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐπλήγωσε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην εἰς τὸν ὦμον.

— Καλὰ νὰ πάθω ! ἐφώνασε. Μοῦ ἄξιζε ! Ἐγώ... στρατιώτης... εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων μου, καὶ νὰ μὴ... ἂ, μοῦ ἄξιζε !

Τρίτη συμπτροκροτήσις καραμβινῶν καὶ ρεβόλβερ... Οἱ Κουίβαι, μὴ κατορθώσαντες ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ᾔσθον, δηλαδὴ νὰ καταλάβουν κοιμωμένους τοὺς ἐπιβάτας τῶν πλοιαρίων, δὲν εἶχον τώρα νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ τραποῦν εἰς φυγήν. Καὶ ἀνέκρουσαν πρῶμναν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον φονευθῇ, καὶ περισσότεροι εἶχον πληγῶθῇ βαρέως.

Τελος πάντων ἡ ἐπιχείρησις ἐματαιώθη καὶ αἱ κουρίαι ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸν Ὀρενόκον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἰς τὴν ΠΟΛΙΧΝΗΝ ΑΤΟΥΡΗΝ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, — 1 Σεπτεμβρίου, — ἀπὸ τῆς ἐκτῆς πρωϊνῆς ὥρας, τὰ πλοιαρία ἐγκατέλειψαν τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα μέρη. Ἐπιβάται καὶ ναῦται διέφυγον τὴν σφαγὴν, ἐκεῖ ὅπου τόσοι ἄλλοι ἐπέσαν θύματα τῶν ἀγρίων ὀρδῶν. Ἀφ' οὗ τὸ Κοινοβούλιον ἐψήφισε τὴν ἐξόντωσιν τῶν Κουίβαι, — ἐσκέφθη ὁ κ. Μιγκέλ, — μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ὅλ' ἦτο πολὺ ἐνωρίς, ἢ ἤρχιζε τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπὸ τώρα.

— Ἐλαβα ὅ,τι μοῦ ἄξιζε ! εἶχεν ἀνακράξῃ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἀποσπῶν τὸ βέλος, τὸ ὅποιον τοῦ εἶχε ξεσχίσῃ τὸν ὦμον.

Καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως, διότι, κατὰ τὴν φυλακὴν του, ἐπεσκόπει τὸ παρελθὸν ἀντὶ νὰ συλλογίζεται τὸ παρόν, τῷ ἦτο ἀκόμη ὀδυνηρότερα ἀπὸ τὸν πό-

νον τῆς πληγῆς. Ὅπως δὴ ποτε τὸ λάθος τοῦτο δὲν ἤξιζε τὸν θάνατον ἐνδὲς ἀνθρώπου, — ἔστω καὶ στρατιώτου παραμυθισμένου τὸ καθήκον του, — καὶ ἤλπιζαν ὅτι ἡ πληγὴ δὲν ὀλ' ἦτο θανατηφόρος.

Μέλις ἐξηφανίσθησαν αἱ κουρίαι τῶν Κουίβαι, ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τοῦ ὑποστέγου, ἔλαβε τὰς πρώτας περιποιήσεις ἐκ μέρους τοῦ Παύλου. Ἄλλ' ὅσον ἀνέψιδος τοῦ θεῖου του καὶ ἂν ἦτο, ὅσον ζῆλον καὶ ἂν εἶχε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τα καταφέρει μόνος του. Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ μερικὰς ἱατρικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας τὸ παιδίον δὲν εἶχεν.

Εὐτυχῶς, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς βοτανικός, εἶχε καμὴ καὶ ἱατρικὰς μελέτας, καὶ κάποιον κιβώτιον μὲ φάρμακα ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Μαρσιάλης. Οὕτως ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἐφάνη πρόθυμος νὰ παράσχῃ εἰς τὸν λοχίαν τὰς βοήθειάς, τὰς ὁποίας ἀπῆτει ἡ κατάστασις του, εἶνε δὲ περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ ἐπροθυμοποιήθη ἀκόμη περισσότερον νὰ τον βοηθῇ. Ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συμπτῶσεων τούτων ὑπῆρξεν, ὅτι ἡ Γαλιανέτα, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τοῦ πλοῦ, ἠρίθμησε δύο ἐπιβάτας ἐπιπλέον, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν τρυφερὰν στοργήν, μεθ' ἧς ὁ Παῦλος Κερμῶρ περιέβαλλε τὸν γηραιὸν στρατιώτην.

Ἐξετάσας προσεκτικῶς τὴν πληγὴν, ὁ Γερμανὸς Πατέρν παρετήρησεν ὅτι ἡ αἰμὴ τοῦ βέλους εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς τὴν σάρκα τρία ὑφεκατόμετρα, χωρὶς ὅμως νὰ προσβάλλῃ οὔτε μὺν, οὔτε νεῦρον. Οὕτω, δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅτι ἡ πληγὴ ὀλ' εἶχε σοβαρὰς συνεπείας, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ βέλος ἦτο δηλητηριασμένον.

Τῷ ὄντι, συμβαίνει συχνὰ νὰ ἐμβαπτίζον οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Ὀρενόκου τὰ βέλη των εἰς τὸ ὑγρὸν, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα κούραρον. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ χυμὸν μαβακάρου, — κληματίδος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν στρόχυνων, — καὶ ἀπὸ μερικὰς σταγόνας ἰοῦ ὀφρεως. Τὸ ὑπόμαυρον καὶ στιλπνὸν αὐτὸ δηλητήριον μεταχειρίζονται πολὺ οἱ ἰθαγενεῖς· φαίνεται μάλιστα ὅτι ἄλλοτε οἱ Ἰνδοὶ Ὀτουάχοι, οἱ ἀναφερόμενοι ὑπὸ τοῦ Οὐμβόλδου, ἔβαπτον δι' αὐτοῦ τὸν ὄνυχά του δεικτοῦ, καὶ ἐδηλητηρίαζον τὸν ἐχθρὸν δι' ἀπλῆς χειραψίας.

Ἀν ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπληγῶθη ὑπὸ βέλους ἐμβαπτισμένου εἰς κούραρον, θά τὸ ἐμάνθανον μετ' ὀλίγον. Ὁ τραυματίας ὅλ' ἔχανε πρῶτα τὴν φωνήν, ἔπειτα τὴν κίνησιν τῶν ἁκρῶν, τοῦ προσώπου, τοῦ θώρακος, ὅλ' διατήρει δὲ μόνον τὰς διανοητικὰς δυνάμεις ἀκεραίας μέχρι τοῦ θανάτου, — ὁποῖος ὀλ' ἦτο ἀναπόφευκτος.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ προσέχουν μήπως τὰ συμπτώματα ταῦτα ἀνεφαίνοντο κατὰ τὰς πρώτας ὥρας.

Μετὰ τὴν ἐπίδωσιν τοῦ τραύματος, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐκὼν ἁκρῶν ἠγχιρίσθη τὸν Γερμανὸν Πατέρν, μετὰ βίας συγκρύπτων τὴν ἀγανάκτησιν του ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι στενωτέραι σχέσεις ὀλ' συνήπτοντο μετὰ τῶν δύο πλοιαρίων... Κατόπι περιέπεσεν εἰς ὕπνον ληθαργικόν, ὁποῖος ἀνησύχησε πολὺ τοὺς συντρόφους του.

Τότε ὁ νεανίσκος, ἀποταθείς πρὸς τὸν Γερμανὸν Πατέρν, ἠρώτησεν :

— Εἰσθε βέβαιος, κύριε, ὅτι δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον ;

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ ποφανθῶ ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Πραγματικῶς, ἡ πληγὴ εἶνε μικρὰ καὶ ὀλ' κλείσκει μόνη της. . . ἂν ὅμως τὸ βέλος δὲν ἦτο δηλητηριασμένον. Ἀς περιμείνωμεν, καὶ μετ' ὀλίγον θά το γνωρίζωμεν. . .

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, μὴ φοβῆσθε. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ὀλ' θεραπευθῇ, καὶ ὀλ' θεραπευθῇ γρήγορα. . . Μοῦ φαίνεται ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο περὶ δηλητηρίου, ἡ ὄψις τῆς πληγῆς ὀλ' ἦτο ἀπὸ τώρα διαφορετικὴ. . .

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, Ἰάκωβε, ἐδήλωσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Εἰς τὸ πρῶτον ἀλλαγμὰ ὀλ' βεβαιωθῶμεν πλέον περὶ τούτου, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὀλ' εἴδες σας. . . δηλαδὴ ὁ λοχίας Μαρσιάλης. . .

— Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τον φυλάξῃ ! ἐψιθύρισε τὸ παιδίον, τοῦ ὁποίου δύο δάκρυα κατέβρεξαν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί. . . ἀγαπητέ μου Παῦλε. . . ἐπανελάθεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ὁ Θεὸς ὀλ' σὰς τον φυλάξῃ. . . Αἱ φροντίδες σας. . . αἱ ἰδικαί σας. . . ὀλ' θεραπεύσουν τὸν γέροντα στρατιώτην. . . σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, μὴν ἀπελπίζεσθε !

Καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα του Πύλου Κερμῶρ, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του.

Εὐτυχῶς, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐκαίματο.

Οἱ κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, — ἐν ᾧ τὰ πλοιαρία ἐπροχώρουν εἰς τὴν γραμμὴν ὑπὸ τὴν ὠθησιν ἰσχυρᾶς βορείου ἀνατολικῆς αὔρας, — ἔλαβον ἀμέσως πληροφορίας περὶ τοῦ τραυματίου καὶ ἐξέφρασαν ἐλπίδας ὅτι ὀλ' ἐσώζετο. Τῷ ὄντι, οἱ Κουίβαι δὲν ἐδηλητηρίαζον τὰ βέλη των κατὰ κανόνα· τὸ δηλητήριον ἐκεῖνο ἦτο συχνὰ δυσεῦρετον καὶ ἀπῆτει προπαρκατευθῆν ὑπὸ ἐἰδικῶν. Ὑπῆρχε λοιπὸν μεγάλη πιθανότης ὅτι τὸ βέλος, τὸ πληγῶσαν τὸν Μαρσιάλην, ἦτο ἀθῶν. Ὅπως δὴ ποτε, ἂν ἡ κατάστασις τοῦ τραυματίου ἀπῆτει ὀλίγας ἡμέρας ἀναπαύσεως καλλιτέρας, ὀλ' ἦτο εὐχολον νὰ σταθεύσουν εἰς τὴν Ἀτούρην, πολι-

χνὴν ἀπέχουσαν ἐξήκοντα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Μέτα. Καὶ ἂν οὐ ὁ ἀνέμος ἦτο οὐρίος, ἠδύνατο νὰ ἐλπίζουν ὅτι ἡ Ἀτούρη θανεφαίνετο ἐντὸς τῆς αὔριου, καὶ ὅτι μέχρι τῆς ἐσπέρας, τὰ πλοιαρία, πλέοντα ὀλοταχῶς, ὀλ' διήνουν τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τοῦ δρόμου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωίας, ὁ Γερμανὸς Πατέρν καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ ἐπεσκέφθησαν τὸν λοχίαν Μαρσιάλην τρεῖς-τέσσαρας φορές.

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ τραυματίου ἦτο καλὴ, ὁ ὕπνος του βαθύς καὶ ἤρεμος.

Μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε παρὰ τὸ πλεῦρόν του τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἐχαίρειται διὰ μετριάματος. Ἄλλ' ὅταν εἶδε καὶ τοὺς δύο Γάλλους πλησίον του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα μορμασμόν.

— Μήπως πονεῖτε περισσότερον ; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Ἐγώ ; ! ἀπήντησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης ὡς ἂν τον προσέβαλλεν ἡ ἐρώτησις αὕτη· δὲν βαριέστε ! μὲ τιποτένια τσαγγουριά. . . ἕνα βαβᾶ ἐκεῖ. . . Ἀῦριο δὲν ὀλ' φαίνεται τίποτε, καὶ μάλιστα λογαριάζω νὰ σηκωθῶ. . .

— Ὅχι ! . . ὀλ' μένεται ἔτὸ κρεβάτι, λοχία, ἀντεῖπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Εἶνε διαταγὴ τοῦ ἱατροῦ.

— Θεῖέ μου, προσέθεσε τὸ παιδίον, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν διαταγὴν, καὶ σὲ ὀλίγο δὲν ὀλ' ἔχῃς παρὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τοὺς κυρίους διὰ τὰς φροντίδας των.

— Πολὺ καλὰ. . . πολὺ καλὰ. . . ἐμυρμούρισεν ὁ λοχίας, ὡς μολοσσὸς πειραζόμενος ἀπὸ κυνάριον.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν ἠλλαξε τότε τὸν ἐπίδεσμον, καὶ παρατήρησεν ὅτι ἡ πληγὴ δὲν ἦτο ἐρεθισμένη. Ἀν τὸ βέλος ἦτο δηλητηριασμένον, ἀφεύκτως ἡ ἐπενέργεια τοῦ δηλητηρίου ὀλ' εἶχεν ἀρχίσῃ ἤδη νὰ ἐκδηλοῦται, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ τραυματίας ὀλ' εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ μερικῆς παραλυσίας.

— Ἐλα, λοχία ! . . πάμε καλλιτέρας ! . . ἐβεβαίωσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Καὶ σὲ ὀλίγες ἡμέρες ὀλ' εἴμεθα ἰντελῶς καλὰ ! προσέθεσεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

Ἐπειτα, ἂν οὐ αὐτοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μορίσκην, ἡ ὁποία ἐπλεεῖν ἐκ παραλλήλου μετ' ἡ Γαλιανέτα :

— Αὐτὸ μάς ἔλειπεν ! . . ἐδρυχήθη ὁ λοχίας Μαρσιάλης, νὰ ξεχρονιάζουν ἔλθ-μέσα οἱ δύο Γάλλοι. . .

— Τί νὰ σοὺ κάμω, θεῖέ μου ; ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, θωπεύων αὐτόν. Σὺ πταῖς, ποῦ πηγες νὰ πληγῶθῃς. . .

— Ἀλήθεια, δὲν ἔπρεπε νὰ πληγῶθῃ ! . . ὅλα αὐτὰ ἐγὼ τὰ πταίω. . . ἐγὼ μόνος. . . ποῦ φέρθηκα σὰν νεοσύλεκτος. . . σὰν κωδῶνι. . . ποῦ δὲν ἔρει οὔτε νὰ φυλάξῃ σκοπὸς ! . .

Τὴν ὥραν καθ' ἣν τὸ ἐσπερινὸν λυκό-

φως ἐπεσκότιζε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, τὰ πλοιαρία ἐφάσαν εἰς τὴν νῆσον Βι-βοράλ, ὅπου ὀλ' διενυκτέρευον. Ἡδὴ ἡ κοῦβετο μακρυνὸς καὶ συγκεχυμένος ὁ ὀρυθὸς τῶν ρευμάτων τῆς Ἀτούρης.

Ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἀκόμη φόβος προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν Κουίβαι, ἐλήφθησαν ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ὁ Βαλδέξ δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ναύτας του νὰ κοιμηθῶν, παρὰ ἂν οὐ ὥρισεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὤφειλον νὰ γρυπνήσουν τὰς πρώτας ὥρας. Τὸ ἴδιον ἔκαμαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο κυβερνήται. Ἐκτὸς τούτου, ἐγειμίσθησαν καὶ ἡτοιμάσθησαν ὅλα τὰ διαθεσίμα ὀπλα, — τυφέκια, καραμβίνας, ρεβόλβερ.

Εὐτυχῶς οὐδὲν διατάραξε τὴν διανυκτέρευσιν, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ μὲν οὐρροῦφι. Τὴν πρωίαν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, μετὰ τὰ ἄλλα τῶν ἐπιδέσμων, ἀπεφάνθη ὅτι ἡ πληγὴ ἤρχισε νὰ κλείῃ καὶ ὅτι μετὰ τινὰς ἡμέρας ὀλ' ἐπουλώνετο εἰς τὴν ἐντέλειαν. Οὐδεὶς φόβος πλέον δηλητηρίου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΕΝΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΡΑΧΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΛΑ νὰ σας γράψω σήμερον διὰ πολλὰ πράγματα. . . Ἡθελὰ νὰ σας ὁμιλήσω πρῶτα διὰ τὰς ἀνασκαφὰς ποῦ γίνονται εἰς τὸ Πικέρμι, τὸ διάστημα εἰς τὴν ἐπιστήμην χωρὶν τῆς Ἀττικῆς. Δὲν εἶνε ἀνασκαφαὶ ἀρχαιολογικαί· εἶνε ἀνασκαφαὶ παλαιοντολογικαί. Εἰς τὸ Πικέρμι ἀνευρίσκονται ἀπολιθωμένοι σκελετοὶ ζῶων παναρχαίων, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν πλέον σήμερον, μαμμοῦ, μαστοδόντων, ἰχθυοσαυρῶν, κτλ. Τὰ λείψανα αὐτὰ ἔχουν μεγάλην σημασίαν καὶ εἶνε περιζήτητα διὰ τὰ Μουσεία καὶ τοὺς παλαιοντολόγους, — ὅπως ὁ φίλος μας Πασῶτος, ἂν τον ἐνθυμῆσθε. . . Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι δὲν ἔχομεν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν παλαιοντολόγον μας, καὶ διαπρεπῆ μάλιστα : εἶνε ὁ κ. Θ. Σκουφός, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦνται αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ Πικερμίου.

Τώρα μὲν δαπάναις καὶ πρὸς πλουτισμόν τοῦ ἐν Λονδίῳ Φυσικογραφικοῦ Μουσείου, ἀργότερα δὲ δαπάναις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ πρὸς πλουτισμόν τοῦ ἰδιοῦ μας Μουσείου.

Ἡθελὰ ἀκόμη νὰ σας εἰπῶ διὰ τὸ Πανελλήνιον Ἰατρικὸν Συνέδριον, τὸ ὁποῖον συνήλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν

μεγάλῃν Αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου· διὰ τὸν θαυμάσιον λόγον, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε, κηρύττων τὴν ἐναρξίν του, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας· διὰ τὰς τόσον ἐνδιαφερούσας συνεδριάσεις του, μὲ τὰς πολλὰς καὶ σημαντικὰς ἀνακοινώσεις τῶν ἱατρῶν· διὰ τὰς ἐργασίας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν βῆμα πρόδου διὰ τὴν ἐλληνικὴν ἐπιστήμην.

Ἡθελὰ ἀκόμη νὰ σας γράψω διὰ τὸν συγκινητικὸν θάνατον τῶν νεοσσῶν ἀπὸ τοῦ ψύχρος τοῦ ἀττικοῦ Μαΐου, διὰ τὴν ἐρήμωσιν τῶν φωλεῶν τῶν χελιδόνων, διὰ τὰ θρηνώδη κελιδήματα μὲ τὰ ὁποῖα γεμίζουν τὸν ἀέρα οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες. Δυστυχισμένα πτηνὰ !...

Ἀλλ' ἀκριβῶς σήμερον ποῦ εἶχα νὰ σας εἰπῶ τόσα, μοῦ παραγγέλλει ἡ Διάπλασις νὰ μὴ ἐκταθῶ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, διότι δὲν ὑπάρχει χῶρος. Αἱ «Ἀνεψιαί τοῦ Κου Βόρκε» — τί ὥραιον ἀλήθεια διήγημα ! — πρέπει νὰ τελειώσουν ἐντὸς τῆς ἐξαμηνίας εἰ δυνατόν, καί. . . Τὰ λοιπὰ τὰ ἐννοεῖτε.

Δι' αὐτὸ ἠναγκάσθην σήμερον νὰ σας γράψω βραχεῖαν ἐπιστολήν. Ἐς ἄλλοτε !

Σας ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΟΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

ΚΑΙΣΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙ.

Διὰ τοῦτο τὸν ἐκύτταξαν καὶ αἱ δύο κατάπληκτοι.

— Εὐτυχῶς, εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ διὰ τοὺς τρεῖς μας, ἐξηκολούθησε. Ὡστε δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐργάζεσαι, ἐκτὸς μόνον ἂν τὸ ἐπιθυμῇς σύ.

Ἡ Ἑλλήν ἐτρέψε καὶ τὸν ἐφίλησε.

— Ὡ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ ! ἀνέκραξε. Ὁρεῖλαι νὰ τὸ κάμω, καὶ θά το κάμω. Ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ χρήσιμος. Ἡ κυρία Κλάρκ λέγει ὅτι ἔχω εὐκολίαν περισσότεραν ἀπὸ τὰς ἄλλας. Νομίζω ὅτι εἶνε ἀλήθεια, καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἔχω καθήκον νὰ χρησιμοποιοῦμαι ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον τὰς πνευματικὰς μου δυνάμεις· ἀπαράλλακτα ὅπως ἂν εἶχα περιουσίαν, ὀλ' ἐθωροῦσα καθήκον μου νὰ τὴν μεταχειρισθῶ οὕτως, ὥστε νὰ κάμω ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον καλόν.

Ὡμίλει μ' ἐνθουσιασμένον, διότι αἱ ἰδέαι αὐταὶ τῇ ἡσάν πολὺ προσφιλεῖς.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ρέξα, διὰ τί θελεῖς νὰ ἐργασθῇς διὰ νὰ κερδίῃς χρήματα, ἐπειδὴ εἶσαι ἱκανότῃτα μεγαλύτεραν ἀπὸ πολλὰς ἄλλας. Καὶ διὰ τί τάχα πρέπει νὰ τα μεταβάλλωμεν ὅλα εἰς χρήματα ; Ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα εἶναι μόνον διὰ νὰ μας κάμνουν τὴν ζωὴν πλέον εὐχάριστον, ὅπως τὰ ἄνθη, παραδείγματα χάριν, ὅπως τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ὅλα χρήσιμα. Ὁ-

ταν ὁ θεὸς Ἀρχὴς μοῦ ἐχάρισε αὐτὴν τὴν ὥραιαν χρυσὴν καρφίτσαν, δὲν ἐσυλλογίσθηκα νὰ τὴν πωλήσω, δὲν μου ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν κάμω χρήματα· ἀπεναντίας, τὴν ἔχω καὶ τὴν φορῶ καθημέραν διὰ νὰ στολίσξω τὴν ἐνδυμασίαν μου. Εἶνε τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ βλέπω εἰς τὸν καθρέπτην, ὅταν ἐμβαίνω εἰς κανὲν δωμάτιον, καὶ εἶμαι κατευχαριστημένη διότι εἶνε ὥραία καὶ διότι μοῦ τὴν ἐχάρισεν ὁ ἀγαπητὸς μου θεὸς.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Ἑλλή με πρῶτητα· ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ καλὰ τὴν παρομοίωσίν σου. Πρῶτον σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων, καὶ . . .

— Ὡ, τί ἄσχημα πού το εἶπες! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, θυμωμένη. Νομίζεις ὅτι, καὶ τὴν μεγαλητέραν ἀνάγκην νὰ εἶχα, θὰ ἐπωλοῦσα ποτὲ τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ Ἀρχῆ;

Ἡ Ἑλλή ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Ὅχι, βέβαια, Ρόζα μου, ἀπεκρίθη. Ἀλλ' ἰδοὺ τί ἤθελα νὰ εἰπῶ: Ὁ θεὸς Ἀρχὴς σοῦ ἐχάρισε αὐτὴν τὴν καρφίτσαν διὰ νὰ τὴν φορῇς, καὶ πρέπει νὰ τὴν εἶσαι εὐγνώμων καὶ τὸν ἐνθυμῇσαι κάθε φορὰν πού τὴν βλέπεις. Ἐ, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Διατί μᾶς ἐχάρισε νοῦν, εὐφραν, ἱκανότητα; διατί ἄλλο παρὰ διὰ νὰ τα χρησιμοποιοῦμεν ὅσον γίνεται καλλίτερα, καὶ διὰ νὰ ἐνθυμούμεθα Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μᾶς τα ἐχάρισε;

— Καλὲ σὺ ἐμιλεῖς σὰν ἱεροκῆρυξ! ἀνεφώνησεν ἡ Ρόζα. Μὰ σήμερα, Ἑλλή μου, δὲν εἶνε Κυριακὴ· εἴπειτα, μοῦ φαίνεται σχεδὸν γελοῖον νὰ ἐμιλῇ κανεὶς μὲ τόσην σοβαρότητα γιὰ καρφίτσες καὶ γιὰ ἀνοησίες!

— Ὅχι, παιδί μου, δὲν εἶνε γελοῖον, διέκοψεν ὁ θεὸς Ἀρχὴς, παρατηρήσας ὅτι ἡ Ἑλλή ἐσιώπα, ἀμήχανος κάπως ἀλλὰ μὴ μεταπεισθεῖσα, πῶς. Κάθε ἡμέρα εἶνε καλὴ, διὰ νὰ ἐμιλῇ κανεὶς περὶ σοβαρῶν πραγμάτων, ὅπως αὐτό, τὴν δὲ καρφίτσαν ἡ Ἑλλή τὴν μετεχειρίσθη διὰ νὰ κάμῃ παρομοίωσιν, διὰ νὰ ἐκφράσῃ καλλίτερα τὴν ἰδέαν της.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα· ἀρκετὰ ὅμως δὲν ἐμιλήσαμεν; φθάνει τώρα.

— Ἀκόμῃ μίαν λέξιν, εἶπεν ὁ θεὸς Ἀρχὴς· νομίζω ὅτι καὶ αἱ δύο σας παρεστήσατε κάλλιστα τὰ διαφορετικὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχετε, καὶ τὸν διαφορετικὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ χρησιμοποιοῦσατε τὰς πνευματικὰς σας δυνάμεις. Καθεμία σας ἔχει σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς της.

Κατόπιν, ἀποταθείς πρὸς τὴν Ἑλλήν:

— Εἰς ἄλλους τὰ χαρίσματα ἐδόθησαν πρὸς ἴδιον στολισμὸν καὶ πρὸς στολισμὸν τοῦ οἴκου των· εἰς ἄλλους ἐδόθησαν διὰ νὰ γίνουιν χρήσιμοι εἰς σφαῖραν εὐρυτέραν. Ὅπως δὴ ποτε, Ἑλλή, πίστευσε ὅτι

τὸ καθήκον πηγάζει ἀπὸ τὴν θέσιν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ὁρεξίν ἐκάστου. Εἶνε ἀνάγκη, δὲν εἶνε γούστο.

— Ναί, τὸ ἐννοῶ κάλλιστα, εἶπεν ἡ Ἑλλή· διαφορετικὰ ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ κάμῃ μεγάλη λάσθη.

— Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἔκαμες κανένα λάθος, ὑπέλαθεν ὁ θεὸς Ἀρχὴς· ἀλλ' εἴσαι μικρὴ ἀκόμῃ, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμῃ, τὸ μόνον σου καθήκον εἶνε νὰ ὑπακούης.

Ὁ κ. Βῶρκε ἐμεδίασε, τελειόνων αὐτὰς τὰς λέξεις. Ἀμέσως ἡ Ρόζα ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ γύρω-γύρω εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Εἴμεθα μικρὲς καὶ ἡ δὴ, καὶ σεῖς θεῖτε Ἀρχῆ, ἂν εἴσθε μεγάλος, δὲν εἴσθε ὅμως καὶ γέρος. Αὐτὸ τὸ ξεύρετε καλὰ, γιὰτὶ σὰς τὸ εἶπα τόσες φορὲς! Ἀς μὴ κάμνωμεν λοιπὸν σὰν νὰ εἴμεθα ἐκατὸν χρόνων. Δὲν θέλω νὰ σε βλέπω ἔτσι σοβαρῇ, Ἑλλή! . . . Ἐλα, ἔλα, τί συλλογίζεσαι; Τὰ μὲν ἡμεῖς χιλιάδας πεντακόσια, καθὼς λέγει καὶ ἡ Βριγίτα. Λοιπὸν, γέλασε, γίνου χαρούμενος, καὶ ἔλα νὰ διασκεδάσωμεν!

Καὶ περιέβαλε μὲ τοὺς βραχιόνας τὸν λαιμὸν τῆς φίλης της, τὴν ἐφίλησε, καὶ ὅπως πάντοτε, κατῴρωσεν ἐκεῖνο ποῦ ἤθελεν: Ἡ Ἑλλή ἐγκατέλειπε τὴν σοβαρὰν συνομιλίαν, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τῆς Ρόζας, παιδί πάλιν φαιδρὸν καὶ ἀμέριμνον, ὅπως αὐτή. . .

Ὁ θεὸς Ἀρχὴς παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δύο κοράσια, συλλογίζόμενος μ' εὐχαρίστησιν, πῶσον αἱ κλίσεις, αἱ ὁρεξεις, αἱ ἰδέαι των ἀντεπεκρίνοντο μὲ τὴν θέσιν ἐκάστης. Αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Ρόζας ἦσαν ἀκριβῶς τοιαῦται, ὁποῖας θὰ ἤνυχετο νὰ εἶχεν ἡ θεὴ του θυγάτηρ ἡ προσφιλὴς του ἀνεψιά· ἐν ᾧ πάλιν αἱ ὑψηλότεραι, αἱ φιλοδοξότεραι βλέψεις τῆς Ἑλλῆς. Θὰ τὴν ἐβοήθουν εἰς τὸν βίον καὶ θὰ τὴν ἐσῇ κωνα ἀργότερα πολὺ. Ἐπίσης, τὰ προτερήματα τῆς Ρόζας ἦσαν ἀρκετὰ ὥστε νὰ τὴν κάμνουν θελκτικὴν εἰς τὸν οἶκόν της, ἐν ᾧ τὰ προτερήματα τῆς Ἑλλῆς, πολὺ ἀνώτερα, ἤρμοζαν εἰς τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία τῇ ἐπεφυλάσσετο. Διότι ἡ ὀρφανή, μὴ ἔχουσα ἴδιον οἶκον, — μολοντί βεβαίως ὅτι ὁ οἶκος τοῦ κ. Βῶρκε θὰ ἦτο πάντοτε ὡς ἰδικὸς της, — ἔπρεπε νὰ κατακτήσῃ μόνη τὴν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν συνομιλίαν αὐτὴν, τὰ δύο κοράσια προσεκληθῆσαν νὰ περάσουν τὸ ἀπόγευμα εἰς τοῦ Κυρίου Ὁγραδου, τοῦ ὁποῖου αἱ δύο θυγατέρες, ἂν καὶ μεγαλήτεραι ἀπὸ τὴν Ρόζαν, ἦσαν φίλαι της στεναί. Θὰ εἶχαν ἐκεῖ μάθημα χοροῦ, τσαί, ζωντανὰ ἀίνι-

γματα*) κτλ. καὶ ἡ ἀπογευματινὴ θὰ παρετεινετο ἀναμφιβόλως ἕως τὰς ὀκτῶ ἢ τὰς ἑννέα τὸ βράδυ.

Ἡ Ἑλλή ἔμενεν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Δουβλίον, ὥστε δὲν ἡμποροῦσε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἐδιδάσκετο εἰς τὸ Παρθενάγωγεῖον. Τῆς ἤρρεσεν ὅμως νὰ παρευρίσκηται καὶ κάποτε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς κανὲν βάλς ἢ εἰς καμμίαν καδρίλλιαν. Καὶ ἐπειδὴ, καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς μὲς Ρόζας, τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν ἀχώριστα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, εἶχε συμφωνηθῇ νὰ συνοδεύσῃ ἡ Ἑλλή τὴν φίλην της εἰς τοῦ κυρίου Ὁγραδου.

Τὴν ἡμέραν ὅμως τῆς συναναστροφῆς, ἡ Ἑλλή ἐξύπνησε σιναχωμένη δυνάτῃ, καὶ ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῇ εἰς τὸ σπῆτι, διότι εἶχε τὸ στῆθος κάπως ἀδύνατον καὶ ὁ καιρὸς ἔξω ἦτο ὑγρὸς καὶ ψυχρὸς.

Ἡ Ρόζα λοιπὸν ἀνέβη νὰ ἐνδυθῇ μόνη της. Ἐφόρεσεν ἀπλὴν ἀλλὰ κομψοτάτην ἐνδυμασίαν ἀπὸ τσόχαν σακτερὴν μὲ κυανὰ στολίσματα, καί, ὅπως πάντοτε, τὴν καρφίτσαν ποῦ της εἶχε χαρίσῃ ὁ θεὸς Ἀρχὴς.

— Βλέπεις ὅτι δὲν τὴν ἐπώλησα ἀκόμῃ! ἐφώνασεν εὐθὺς πρὸς τὴν Ἑλλήν, εἰσερχομένη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἐπειτα, ἂν ἡ Ἑλλή ἐθαύμασεν εὐγενῶς — ἀλλὰ καὶ εἰλικρινῶς, — τὴν κομψότητά της καὶ τὴν εὐμορφίαν, τὰ δύο κοράσια ἐφίληθησαν μὲ διάχυσιν, πρὶν χωρισθῶν.

Ἡ Ἄννα Ὁγραδου μᾶς περιπαίξει ποῦ φιλοῦμεθα ἔτσι, εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐνθυμούμαι ποῦ, ὅταν ἤμουν μικρὴ, τὰ λόγια της μ' ἐπείραζαν, καὶ εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ μὴ σε φιλήσω πειὰ ἐμπρὸς εἰς ἄλλον. Φαντάσου ἀνοησία, Ἑλλή! Ἀλλὰ ὅταν σοῦ το εἶπα, σὺ ἐσήκωσες ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπες ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἡ μὲν, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μὴς μέλῃ τί θὰ εἶπουν ἢ τί θὰ σκεφθοῦν οἱ ἄλλοι. Τότε κ' ἐγὼ ἠσθάνθην ὑπερηφάνειαν ὡς νὰ ἤμουν ἡ βασίλισσα, καὶ ἐφώνασα: Εἶμαι ἡ μὲς Βῶρκε, ἡ ἀνεψιά τοῦ θεοῦ Ἀρχῆ, καὶ θὰ ἐξακολουθῇσω νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω καὶ ὅ,τι μοῦ ἀρέσῃ, χωρὶς νὰ με μέλῃ οὔτε διὰ τὴν Ἄνναν Ὁγραδου, οὔτε διὰ κανένα ἄλλον. . . Εἶμαι ἡ μὲς Βῶρκε, καὶ αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ καὶ θὰ μοῦ ἀρκεῖ πάντοτε!

— Ναί, εἴσαι ἡ μὲς Βῶρκε, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλλή, ἀσπαζομένη τὴν φίλην της. Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσα αὐτό, ὅταν σοῦ ἐμίλησα ἔτσι. . .

— Τί ἐννοοῦσες λοιπὸν;

(*) Τὸ ὥραϊον καὶ διασκεδαστικώτατον παιγνίδι τῶν ζωντανῶν ἀίνιγματων, εἰσαχθὲν πρὸ πολλοῦ καὶ εἰς τὰς ἀθηναϊκὰς συναναστροφάς, θὰ το ἐξηγήσωμεν ἴσως ἄλλοτε, διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτὸ ἐκ τῶν ἀναγνώστων τῆς «Διαπλάσεως».

Σ. τ. Μ.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Καθὼς σὰς εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ, ὁ Φασουλάκης ἔτρεξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν δυστυχισμένον μαῦρον, ποῦ οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι ἀγριάνθρωποι ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὸν ψήσουν ἐστὶ σούβλα.

Τί καλὰ πού τὸν ἐπρόφθασε! Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκόμῃ ἂν ἀργοῦσεν, ὁ κακομοῖρος θὰ ἦταν μισοψημένος.

Ὁ Φασουλάκης εἶνε πολὺ χαρούμενος γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε. Καὶ βέβαια, πάντα χαίρεται κανεὶς ὅταν κάμνῃ τὸ καλὸ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μικρὸς μαῦρος εἶνε ἀκόμῃ περὶ χαρούμενος ἀπὸ τὸ Φασουλάκη μας. Μὰ γιὰ φαντασθῆτε λιγάκι! Νὰ κινδυνεύετε νὰ ψηθῇτε καὶ νὰ φαγῶθῇτε, καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ σας σώζουν!

Πίπτει εὐθὺς ἐστὰ πόδια τοῦ Φασουλάκη, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Καὶ φαίνεται σὰν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου μικρὲ ἄσπρε! Σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐγλύτωσες ἀπὸ τοὺς κακοὺς, ποῦ ἤθελαν νὰ με ψήσουν γιὰ τὸ δεῖπνό τους! Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ, μικρὲ μου ἄσπρε, εὐμορφούλη μου!

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ τοῦ τα λέγει ἐστὶ γλῶσσα τῶν μαύρων, ὁ μικρὸς ἄσπρος δὲν καταλαβαίνει κουκουτσοῖ!

Ἀς εἶνε! Τώρα πειὰ ὁ Φασουλάκης-Ροβινσὼν ἔχει ἕνα σύντροφον, ἕνα φίλον, ἕνα κολληγαν, ἐκεῖ κάτω, ἐστὶν ἐρημιά, ποῦ μπορεῖ νὰ παίξῃ μαζί του, καὶ ποῦ μπορεῖ ἀκόμῃ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰ ἔργα του.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐσκέφθη νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ὄνομα—μὰ πολὺ εὐμορφον ὄνομα.

— Ἐννοῶσα, ὅτι καὶ οἱ πτωχότεροι, οἱ ἀσημότεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἂν ἤμεθα, πάλιν δὲν ἔπρεπε νὰ μας ἐπηρεάσουν τὰ περιπαίγματα τῆς Ἄννας Ὁγραδου. Ἀς οὐ μᾶς ἤρρεσε νὰ φιλοῦμεθα ἔτσι, ἂν οὐ ἡμεῖς δὲν το εὐρίσκामεν γελοῖον, ἔπρεπε νὰ το κάμνωμεν, καὶ ἂς ἐλεγχον ὅ,τι ἤθελαν.

— Ἴσως, εἶπεν ἡ Ρόζα. Δὲν εἶνε ὅμως εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ βλέπῃς τοὺς ἄλλους νὰ σε περιπαίζουν. . .

— Μὲς Ρόζα, ὁ Λάρρηρ σὰς περιμένει διὰ νὰ σας συνοδεύσῃ εἰς τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ, εἶπεν ἡ Βριγίτα, διακόπτουσα τὴν συνομιλίαν.

— Ναί, καὶ ἡξεύρω ὅτι ὁ ὑπηρετῆς μας δὲν εἶνε ἡ ὑπομονὴ προσωποποιημένη, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα γελῶσα. Καλὰ, Βριγίτα, ἔφθασα, ἔφθασα, ἔφθασα!

Καὶ ἐφίλησε τὴν Ἑλλήν ἀκόμῃ μίαν φορὰν.

— Ἐλα, τρέξε γρήγορα, τῆς εἶπεν αὐτὴ, γιὰτὶ δὲν θὰ προφθάσῃς εἰς τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος. Ὁ χοροδιδάσκαλος θὰ θυμώσῃ, καί, ἐξ αἰτίας σου, θὰ τα βάζῃ ὕστερα μὲ ὅλας τοὺς μαθητρίδας.

— Διότι δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ τα βάλῃ μὲ τὴν μὲς Βῶρκε! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, ἐξερχομένη μετ' ἀξιοπρεπείας καὶ ὑψοῦσα ὑπερηφάνως τὴν ὥραιαν της κεφαλὴν.

Ἀκολουθουμένη εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν ὑπὸ τοῦ Λάρρηρ, ἐβάδιζε πρὸς τὴν εἰκίαν τοῦ κυρίου Ὁγραδου, χαριεστάτη καὶ εὐπετής ὑπὸ τὴν νέαν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ κομψὸν ψάθινον καπέλον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλεν ὡς πλαίσιον τὴν ξανθὴν της κόμην.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της, ἡ Ἑλλή ἐπῆρεν ἐν βιβλίον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μοναξιάν της, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ὁ θεὸς Ἀρχὴς εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ὑπόπτευε κἄν τὸ ἀπρόοπτον γεγονὸς, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγας ὥρας ἐμελλε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ζωὴν ἐκάστου. . .

Ὁ κύριος Βῶρκε διεκόπη εἰς τὴν ἐργασίαν του ἀπὸ ἕνα ὑπηρετὴν τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ξένων. Ἦρχετο ἐκ μέρους τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε στείλῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν Φιτσοῦλλιαμ, ὁπόθεν τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Δικαστήριον. Ὁ κύριος, ἀφίχθεις τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἦτο ἀδιάθετος καὶ δὲν ἡμποροῦσε νὰ ὑπάρῃ ὁ ἴδιος, ἀλλ' εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἐμιλήσῃ ἀμέσως πρὸς τὸν κ. Βῶρκε.

— Σοῦ ἔδωκε κανένα γράμμα ἢ κα-

νένα ἐπισκεπτήριον; ἠρώτησεν οὗτος.

— Τίποτε, τίποτε, κύριε.

— Σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του;

— Θὰ το ἔδωκε βέβαια εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ξενοδοχείου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν το ἤξεύρω.

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Πῶς νά τον ὀνομάσῃ;
Νά τον ὀνομάσῃ Ζήσιμον γιά νά ζήσῃ; ἢ Γεράσιμον γιά νά γεράσῃ;
Κανένα ἀπό τὰ δύο ὀνόματα δέν του ἀρέσει.
Νά τον 'πῇ Παῦλον; Πέτρον; Κώσταν; Νίκον;
Οὐφ! ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τέτοια ὀνόματα!
Νά τον 'πῇ Λεωνίδα; Ξέρην; 'Αριστοτέλην; 'Οδυσεά;
'Ωραία εἶνε αὐτά τὰ ὀνόματα, μὰ ἔχουν τὸ κακὸ νά μὴν εἶνε 'στὸ
Καλαντάρι, καὶ ἔτσι ὅσοι τὰ ἔχουν δέν γιορτάζουν ποτέ...

«Οχι! ὁ Φασουλάκης θέλει γιά τὸ σύντροφό του ὄνομα εὐμορφο, ἀσυνείθιστο, καινούργιο, ὡραῖο, καὶ ποῦ νά γιορτάζῃ κηλόα.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ποῦ ὁ μικρὸς μαῦρος ἐσώθη ἀπὸ τὸν Φασουλάκη, ἦταν ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, δηλαδὴ Παρασκευή. Καὶ γιά νά το θυμᾶται αὐτὸ πάντα, ἀπεφάσισε νά τον βγάλῃ Π α ρ α σ κ ε υ ἄ ν. Ἐτσι θὰ γιόρταζε κάθε Παρασκευή, δηλαδὴ πενήντα δύο φορές τὸ χρόνο.

Τί καλά! κανέναν ἀνθρώπου δέν γιορτάζει τόσες φορές!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΖΕΦΥΡΟΥ

«'Αγαπητέ μου καὶ πανάγαθε Θεέ,
Σοῦ γράφω διότι αὐριοῦν ἔχω τὴν
ἐορτή μου καὶ διὰ νά σου εἰπῶ τί θέλω
νά μου χαρίσῃς. Τὲς ἄλλες χρονιές, σοῦ
ἔστειλεν τὸ γράμμα ἡ μητέρα μου, καὶ
ἔπειτα μοῦ ἔφερεν τὰ δῶρα ποῦ τῆς ἔδι-
δες γιά μένα. Πέρυσι εἶχα ἐπιθυμήσῃ πο-
λὺ ἓνα μικρὸ μαγεράκι τῆς κούκλας, —
ἃ, εἶνε τόσο εὐμορφο νά το παίζῃ κανεῖς
μόνος του! — ἀλλὰ ἡ μητέρα μου εἶπε
μὲ ὕψος λυπητερό: «'Ο πανάγαθος Θεὸς
δέν σε ἤκουσε, Μίνα μου. Νά εἶσαι φρό-
νιμη καὶ ἴσως ἀργότερα...» Ἐπειτα
ἐκλαυσε πολὺ πολὺ, καὶ τότε εἶδα ὅτι ὁ-
ταν ἡ προσευχὴ τῶν παιδιῶν δέν εἰσα-
κούεται, ἡ μητέρα των πικραίνεται πολὺ.

Γι' αὐτὸ θὰ στείλω φέτος τὸ γράμμα
μόνη μου. Ἐσκέφθηκα, ἐσκέφθηκα, καὶ εὐ-
ρηκα τρόπον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους
σου ἔρχεται ἐδῶ συχνά. Τὸν γνωρίζω,
γιατί ἄλλη φορά ὁ καλὸς μου μπαμπᾶς
μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορία του. Εἶνε ὁ Ἀγ-
γελος ἐκεῖνος ποῦ μαζεύει σὲ μιὰ χρυσὴ
κάληττ τὰ δάκρυα τῶν παιδιῶν καὶ
τα πηγαίνει 'στὸν Οὐρανὸ, καὶ ἐκεῖ τὰ κά-
μουν διαμάντια γιά τὴν κορώνα των.

«Ὡ, τί ὡραία κορώνα θὰ ἔχῃ ἡ μαμμά!
'Απὸ τὸν καιρὸ ποῦ ὁ μπαμπᾶς εὐρί-
σκεται κοντά σου, ἐκείνη κλαίει, κλαίει
κάθε μέρα!

«Ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί, πολλὰς φο-
ρὲς ἐδοκίμασα νά ἰδῶ τὸν Ἀγγέλο. Μιὰ
φορά μάλιστα ἐκλαυσα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος
τὸ ἐκατάλαβε ὅτι τὸ ἔκανα 'στὰ ψεύμα-
τα, καὶ δέν ἤλθε... Τώρα ξέρω ὅτι εἶνε
ἀόρατος, καὶ μου φθάνει νά τον ἀκούω,
ὅταν κατεβαίνει 'στὸ σπῆτι μας. Εἶμαι
βεβαία ὅτι αὐτὸς κάμνει μὲ τὰ φτερούγια
του ἐκεῖνο τὸν εὐμορφο κρότο ἐπάνω 'στὰ
γυαλιά του φεγγίτη μας.

Τώρα σὲ λίγο θὰ τοῦ πῶ: Πάρε, κα-
λέ μου Ἀγγέλε, αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ
πῆγαίνε το 'στὸν Κύριό σου.» Καὶ θὰ
βγάλω τὸ γράμμα ἀπὲξ ἀπὸ τὸ φεγγί-

τη. Ὁ Ἀγγελος θὰ το ἰδῇ, θὰ σοῦ το
φέρῃ γρήγορα καὶ θὰ με εἰσακούσῃς, Ἀ-
λήθεια, καλέ μου Θεέ;

Ἰδοὺ τί ἐπιθυμῶ καὶ τί Σὺ παρακαλῶ
μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά:

Ἡ μαμμά νά εἶνε εὐτυχής. Νά γελά
ὅπως πρῶτα. Ὁ Ἀγγελος τῶν δακρύων
νά μὴν ἔλθῃ πειά. Ἐχει πάρε ὡς τώρα
ἀρκετὰ διαμάντια γιά μιὰ κορώνα. Κον-
τὰ 'στὴ μαμμά, ἡ μητέρα ποῦ δέν κλαί-
νε, θὰ ἐφαίνοντο ἀστρίλλισες, ἄσχημες,
καὶ 'στὸν οὐρανὸ πρέπει ὅλοι νά εἶνε ὡ-
ραῖοι.

Ἀλλή φορά ἐκατοικοῦσαμεν 'ς ἓνα
λαμπρὸ σπῆτι. Εἶχα ὡραία φορέματα,
παιγνίδια, γλυκίσματα, καὶ ἔπαιζα μπρο-
στὰ 'ς ἓνα τζάκι μαρμάρينو. Τώρα δέν
ἔχει φωτιά 'ς αὐτὸ τὸ γυμνὸ δωμάτιο, ποῦ
ὁ ἥλιος τὸ ἐπισκέπτεται τόσο σπάνια.
«Ὡ, πῶς κρυώνω τὸν χειμῶνα! Καὶ οὔτε
παιγνίδια, οὔτε γλυκίσματα. Τὸ φόρεμά
μου εἶνε παλὸ, καὶ τὸ ψωμί μου ξερὸ
καὶ μαῦρο.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ θὰ τα ὑποφέρω
ὅσον θέλῃς, καλέ μου Θεέ, φθάνει μόνον
νά κάμῃς τὴ μαμμά νά γελά...

Χθὲς πόσον ἐξήλευσα! Στὸ ἀντικρυ-
νὸ μας μπαλκόνι, ποῦ εἶνε γεμάτο λου-
λούδια σὰν κήπος, ἐστέκετο μία κυρία.
Τότε ἤλθε κοντά τῆς τρεχᾶτο ἓνα κορι-
τσάκι μὲ χρυσὰ μαλλιά, μὲ λαμπρὰ
στολίδια καὶ μὲ βελουδένια ρούχα. Ἀγ-
κάλιασε τὴν μητέρα του, τὴν ἐφίλησε καὶ
ἡ δὴ ἐγέλουσαν, ἐγέλουσαν... καὶ ἐγὼ
ἐκλαίγα, γιατί συλλογίσθηκα ἀμέσως τὴ
μαμμά...

«Ὡ, ἀγαπητέ μου, πανάγαθε Θεέ!
Κάμει τὴν νά γελά ἔτσι, ὅπως πρῶτα,
καὶ θὰ σοῦ εἶμαι αἰώνως εὐγνώμων.

Ἡ ἀγαπῶσα σε

Μίνα.»

Ὁ Ἀγγελος μὲ τὴν χρυσὴν κάληπν,
ἔχων ἐργασίαν ἄλλου, δέν ἤλθε τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην νά ψύσῃ μὲ τὰς πτέρυγας
του τὸ γυαλί τοῦ φεγγίτου· ἀλλ' ὁ Θεός,

ὁ ὁποῖος βλέπει τὰ πάντα, ἀνέγνωσε,
χωρὶς νά κινήθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν του,
τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μίνας.

Μικροῦλης Ζέφυρος, ἔχων ἀκριβεῖς ἐδη-
γίας, ἐστάλη παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐπι-
στολὴν. Ἡ ἐλαφρὰ πνοή του ἀνύψωσε
τὸ χαρτάκι καὶ το ἔκμαε νά πετᾷ ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ, ὡς μικρὸν πουλάκι, ἀσυνείθιστον
εἰς τὸ πέταγμα. Νά το! ἐφθασεν ὡς
τὴν ἀκρὰν τῆς στέγης. Ἀπὸ ἐκεῖ γέρνει
καὶ πίπτει πρὸς τὸ κάτω. Ἐπειτα πάλιν
ἀναβίνει ψηλὰ καὶ πάλιν πίπτει... Θὰ
πέσῃ ἄρα γὰρ εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου;

«Οχι!» πρὶν φθάσῃ κάτω, ἡ ἐπιστολή,
πετώσα ὅλονεν καὶ στρηφογυρίζουσα,
σταματᾷ, ὡς πέταλουδα βαρεῖα, εἰς τὸ
κιγκλίδωμα ἐνός κομποῦ ἐξώστου. Πρὸς
στιγμὴν ξεκουράζεται ἐκεῖ· ἔπειτα ὁ Ζέ-
φυρος τὴν σηκώνει πάλιν καὶ τὴν ρίπτει
μὲ ὀρμὴν ἐπάνω εἰς τὸ γυαλί τῆς θύρας.

«Ἡ κυρία! λέγει μέσα εἰς τὸ δω-
μάτιον φωνὴ κορασίου. Κυττάξτε ἐκεῖ-
νο ἐκεῖ τὸ χαρτί, ποῦ κτυπᾷ τὴ μπαλκο-
νόπορτα σὰν νά ἤθελε νά ἐμβῇ μέσα!

— Σιωπή, ἀπρόσεκτη! ἀπαντᾷ ἡ
κυρία. Κύτταξε τὸ βιβλίό σου, καὶ ἄ-
φησε τὰ χαρτιά ποῦ πετοῦν!

Ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ πηγαίνονέρεται,
ἀνεβοκατεβαίνει, κτυπᾷ τὸ γυαλί μὲ τό-
σην ἐπιμονήν, ὥστε ἡ περιέργεια τῆς
αὐστηρᾶς παιδαγωγοῦ ἀρχίζει νὰ φυρνί-
ζεται.

— Ἐπιμένεις πολὺ νά ἰδῇς ἐκεῖνο
τὸ χαρτί, Ἀγλαία;

— Ὡ, ναί, ναί, Κυρία. Μοιάζει σὰν
πουλάκι παγωμένο, ποῦ ζητεῖ ἄστυλον.
Ἐπιτρέπετε;

Ἡ Ἀγλαία ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ
ἐξώστου. Ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως
τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μίνας, καὶ θερμὰ
δάκρυα ἀποστίλουν ὡς ἀδάμαντες ἐπὶ
τῶν ὡραίων γαλανῶν τῆς ὀφθαλμῶν...

— Ὡ, κυρία!... Βλέπετε λοιπόν;

Ὁ «ἀόρατος Ἀγγελος» μᾶς φέρνει
αὐτὸ τὸ γράμμα ἐκ μέρους τοῦ παναγὰ-
θου Θεοῦ. Τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ παρά-
ξενο κοριτσάκι. Κάθεται ἐδῶ ἀντίκρυ,
'στὸ σπῆτι. Ἐχει προσωπάκι κατὰ-
χλωμο, καὶ μεγάλα μάτια περίλυπα.
Γιὰ μένα λέγει 'στὸ γράμμα του. Νά
τὴν ἐθλέπατε πῶς μ' ἐκύτταξεν, ὅταν
στολισμένη μὲ τὰ δῶρα τῶν γενεθλίων
μου, ἐφίλουσα τὴ μαμμά, ἡ ὁποία ἐγε-
λοῦσεν... Ἐφοροῦσα τὸ βελουδένιο μου
φόρεμα, τὰ κοράλια μου, τὸ βραχιολάκι
μου, τὰ δακτυλίδια μου, ποῦ ἀστράφτουν
τόσον εὐμορφα 'στὸν ἥλιο. Καὶ ὅμως,
ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς, ἓνα
πράγμα μοῦ ἐξήλεσε: τὸ γέλιο, τὴ χα-
ρὰ τῆς μητερούλας μου... Ὡ, τὸ
καϊμένο τὸ κοριτσάκι! ὅχι ἡ μαμμά του
δέν θὰ κλαίῃ πειά! δέν ἔλω! δέν ἔλω!

Ἡ Ἀγλαία, μὲ τὸ πρόσωπον πλημ-
μυρισμένον ἀπὸ δάκρυα, ὤρμησεν, ἀκο-
λουθούμενη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ, εἰς τὸ
δωμάτιον τῆς μητέρας τῆς. Ἀνέγνωσε
πρὸς τὴν κυρίαν Χρηστίδου τὴν συγι-
νητικὴν ἐπιστολὴν, καὶ τὴν παρακάλεσε
τόσον θερμῶς νά συνδράμῃ τὴν πτωχήν,
ὥστε τὴν ἔκμαε νά τῆς τὸ ὑποσχεθῇ.
Ἐξήτησαν ἀμέσως πληροφορίας καὶ
ἔλαβον τὰς ἀρίστας. Ἀφότου ἔγινε χήρα,
ἡ μητέρα τῆς Μίνας ἐξητοῦσεν ἐργα-
σίαν, ἀλλὰ δέν εὕρισκε πούθεν. Ἐκ
τούτου τὰ πλεμπισμένα τῆς δάκρυα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν στιγ-
μὴν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς, μία
ὑπηρέτρια τῆς κυρίας Χρηστίδου τὴν
ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε μερικὰς λέξεις,
αἱ ὁποῖαι μετέβαλαν τὴν ἀπελπισίαν τῆς
εἰς ἐλπίδα...

Μετ' ὀλίγον μετέβη εἰς τὸ ἀντικρινὸν
μέγαρον καὶ παρουσιάσθη εἰς τὴν μητέρα
τῆς Ἀγλαίας.

— Μανθάνω ὅτι ζητεῖς ἐργασίαν, τὴ
εἶπεν ἡ Κυρία Χρηστίδου. Εἰςέσεις νὰ
ράπτῃς ἀσπρόρουχα;

— Εἰς τὴν ἐντέλειαν, κυρία.

— Τότε, ἔρχεσαι ἐδῶ νά ἐπιμελῇσαι
τὰσπρόρουχα τοῦ σπιτιοῦ; Ἡ γυναῖκα
ποῦ εἶχαμεν ἔως τώρα εἰς αὐτὴν τὴν
ὑπηρέσιαν, ὅλ' ὅλην θέλεις νά πάρῃς
τὴν θέσιν τῆς;

— Πῆτε ναί, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ
Ἀγλαία, ἡ ὁποία παρευρίσκατο εἰς τὴν
συνομιλίαν. Τὸ κοριτσάκι σας ὅλ' ἔλθῃ
νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ, μαζί σας, καὶ θὰ γί-
νωμεν φίλαι.

Ἡ χήρα ἐνόμειζεν ὅτι ὀνειρεύεται. Ὁ-
λίγα λέξεις τῇ ἐξήγησαν τὸ θαῦμα.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἀναγείλῃ ἡ ἰδίᾳ τὰ
εὐχάριστα νὰ εἰς τὴν προστατευομένην
τῆς, ἡ Ἀγλαία ἐδιέλεξεν ἀπὸ τὰ παι-
γνίδια τῆς ἓνα κουτί, περιέχον μικρὸν
μαγερεῖον κούκλας, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ
ἀντικρινὸν σπιτάκι.

Συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ
καὶ ὀδηγούμενη ὑπὸ τῆς εὐτυχῆς χήρας,
εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον. Τί κρῶ-
νον ποῦ ἔκαμνεν ἐκεῖ μέσα, μὲ ὅλον τὸν
λαμπρὸν ἥλιον τῆς χειμερινῆς ἡμέρας!
Ἡ Μίνα, μόλις ἐμυσσάνοιξε τὸν φεγγίτην,
διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἀνε-
χώρησε, καὶ ἀμέσως ἐχώθη εἰς τὸ κρεβ-
βάτι τῆς διὰ νὰ ζεσταθῇ.

Ἡ Ἀγλαία ἔτρεξε καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις τοῦ παναγὰθου
Θεοῦ. Πρῶτα· πρῶτα τὸ μαγεράκι ποῦ
ποθεῖς τώρα τόσο καιρὸ... Ἐπειτα ἡ
μητέρα σου... ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς
θὰ γελά πάντοτε. Ἀλήθεια, κυρία;

Εἰς τὸ κατώφλιον στέκεται ἡ μητέρα
τῆς Μίνας. Ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς συγ-
κίνησιν κλαίει· ἀλλ' ἀπαντῶσα εἰς τὸ
ἄλμα τῆς Ἀγλαίας, τὸ πληρὲς μορ-
φῆς, λέγει:

— Συγγνώμη! κλαίω ἀπὸ τὴν χα-
ρὰν μου!

(Yette Noel)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κοκὸς μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἱατροῦ τῆς
οἰκογενείας, ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν, τοῦ ἔ-
κμαε τὸν ἐξῆς ἐπικηρέων:

— Ὅριστε ἐκεῖ! Καὶ μείζεις ἐμπιστοσύνη
σὲ γιὰ τὸ πῶς πῶς πῶς νῆος!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Χωτῆ-Σουλῶτη.

Ὁ μικρὸς Γιάννης ζυγίζεται. Ἀλλὰ τὴν ὥ-
ραν ποῦ εἶνε ἐπάνω εἰς τὴν πλάστιγγα, ἐθυμεί-
ται ὅτι φορεῖ τὸ καπέλλον του.

— Μπᾶ! λέγει, αὐτὸ εἶνε βάρος περιττόν.

Καὶ ἐξάγει τὸ καπέλλον καὶ τὸ θέτει ὑπὸ τὴν
μασχάλην του.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πηλίου Α. Ἰωαννίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ ἐξῆς ὁμοτιτὴν ἀληθῶς ἐπιστολὴν μοῦ
ἀπηύθυνεν τὸ πτωχὸν παῖδιον τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως, τὸ ὁποῖον ἐνέγραψε συνδρομητὴν ἡ Νο-
σταλγοῦσα Ἑλληνίς: «... Ἀπὸ πόσον και-
ρὸν σ' ἐλαττοῦσαι! Ἄν ἔξευρες μὲ πόσον πόθον
σ' ἐπεριμένα, ὅλ' ἐπὶ τὰς πολὺ γρήγορα εἰς τὸ
πτωχικὸν μας καὶ θὰ μ' ἐγείμεις ἀπὸ χαρῆν.
Ἀλλὰ φαίνεται, θὰ ὁμοιάξῃς τὴν μητέρα μου, ἡ
ὁποία ἂν καὶ με ἀγαπᾷ, δέν εἰμυρεῖ ὅμως νὰ
πεταχθῇ νὰ με εὕρῃ, ἐπειδὴ μὲς χωρὶς ἡ Μαύ-
ρη Θάλασσα. Ἐχει λοιπὸν ἡ μητέρα μου ἀνάγ-
κην ἀπομολοῦν διὰ νὰ ἔλθῃ Ἐπίσης καὶ σὺ εἰ-
χες ἀνάγκην τῆς ἐλαφρᾶς καὶ πτερωτῆς ψυχῆς
τῆς Νουσταλγοῦσας Ἑλληνίδος διὰ νὰ ἔλθῃς
εἰς ἐδῶ. Ἡ ψυχὴ λοιπὸν τῆς εὐγενούς κόρης,
(τὴν ὑποκλίνω ἴσως ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσω) ἤπλωσε
τὰ κατὰλευκα πτερὰ τῆς καὶ σε ἐπέρασεν ἀπὸ
τὸν Ἑλλήσποντον, ὡς ὁ χρυσόμαλλος κριὸς τὸν
Φρίξον μὲ τὴν Ἑλένην. Καὶ τώρα πῶς νὰ εὐχα-
ριστῶ τὴν Νουσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα; Τὰ
παιδιά, ὅταν λαμβάνουν τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, τὸν
εὐχαριστοῦν μὲ τὸ ἄσμα των, διότι δέν ἔχουν
νὰ τοῦ δώσουν τίποτε ἄλλο ἀντάξιον. Ἐγὼ δὲ
εἰς τὴν καλὴν κόρην, τὴν τόσον εὐγενή, στέλλω
μὲ τὸ ἄσμα τοῦ Βωσπόρου τόσα εὐχαριστῶ,
ὅσα οἱ χριστιανοὶ ἀντηλλάξαντο Χριστὸς Ἀνέ-
στη. Ὅλ' ἔχῃς τὴν καλωσύνην, ἀγαπῇ τὴν Διάπλα-
σιν, νὰ τῇ τα εἴπῃς ἐκ μέρους μου; Μὴ λησμο-
νήσῃ καὶ τὸ Πῶς με λέγε. Εἶνε πολὺ καλὸ
παῖδι. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ ἐκείνον διὰ τὴν σύ-
στασιν... Καὶ τώρα τί λέτε; Ἡ Νουσταλγοῦ-
σα Ἑλληνίς δέν πρέπει νὰ ὑπερῃσχύεται, ποῦ
ἐξ αἰτίας τῆς ἀπεστῆται μὲν τόσων καλῶν φίλων;
Ἄ, μὲ εἶσαι πάρα πολὺ περίεργος. Πέτρα
Σκανδάλου! Ὅριστε ἐρώτησις: «Δέν μου λέ-
γεις, Διάπλασις μου, ἀπὸ ποῦ ὄραγε ἔμαθεν ἡ
Βασίλισσά μα; διὰ τὴν Παιδίαν τῆς Διαπλάσεως,
καὶ τὴν ἐπροσκόλλει εἰς τὸ Παλάτι; Δέν ἤθε-
λα νὰ σου ἀπαντήσω, διὰ νὰ μὴ εἶσαι τόσο
περίεργος· ἀλλ' ἡ Κική μὲ παρεκάλεσε τόσο νὰ
σ' εὐχαριστήσω, ὅπως τὴν εὐχαρίστητες καὶ σὺ
μὲ τὰ γραμματόσημα, ὥστε τῇ ὑπεσχεθῇ νὰ το
κάμω. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἡ Βασίλισσά μα; ἤκου-
σε διὰ τὴν Παιδίαν ἀπὸ τὴν κόρην τῆς, τὴν Καν-
Σταματίναν Ἀρ. Κορυττίδου, ὅταν πρὸ τίνος ἔλαβε
τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν Μεγαλειότητά
Τῆς. Ἐ, εὐχαριστῆς τώρα;

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐκθεσις τῶν ἐντυπώσεων
σου ἀπὸ τὸ χωριὸν Σιταχωμιένης Πορτίκ. Μοῦ
γράφεις διὰ τὸ τετρατάξιον Σχολεῖον τοῦ χωριοῦ
ὅτι δέν λαμβάνει «Διάπλασιν» καὶ θέλεις νὰ το
συστήσωμεν εἰς τοὺς φιλοπτώχους. Μακάρι νὰ
εὕρισκε κανεὶς νὰ στείλῃ ἐπὶ δακτύλῳ, διὰ
νὰ ἀναγινώσκουν οἱ πτωχοὶ μαλιστα τὸ περιοδικόν
μας! Ἀλήθεια πῶς πάει τὸ σινάχι; Μὲ ρωτοῦν,
ξέρεις, ἓνα σωρ...

Ταῦτ' ἐστὶν Μουχρὰ τοῦ Πουλοῦ, νὰ μου φιλῇ, εἶμαι
εὐτυχὴς διὰ τὴν γνωριμίαν σου, διότι φαίνεται
πολὺ καλὸ κορίτσι. Βεβαίως σοῦ ταῖσται ἐν
εὐμορῶν ψευδώνυμον, καὶ ὅταν θὰ μου ξαναγρά-
ψῃς, θὰ το διαλέξῃς μόνη σου.

Ἡ Ἀνεμοζάλη σὺνιστᾷ εἰς τὴν εὐπλά-
χναν τῶν συνδρομητῶν μου μίαν πτωχὴν κόρην
ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ πολὺ τὴν ἀνάγνω-
σιν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ συνδρομητρία· ἀλλὰ
οἱ πόροι τῆς δέν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἐγγραφῇ,
διότι νὰ μὲν ἐργάζεται πολὺ, ἀλλὰ μὲ ὅσα κερ-
δίζει μόλις συντηρεῖ τὴν πολυμελὴ τῆς οἰκογε-
νείαν... Τί συγγινητικόν! Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ εὐ-
ρεθῇ κανεὶς νὰ τὴν ἐγγράψῃ;

Χαίρω πολὺ, Πατριὰς Κόλπε, ποῦ ἐγνω-
ρίσθης μὲ τόσας φίλας μου εἰς τὴν Κεφαλληνί-
αν καὶ εἶδες τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ ἔχουν δι' ἐμέ,
ἀπ' οὗ δέν ἐγίνετο ὁμιλία πούθεν, χωρὶς νὰ
ναφέρεται καὶ τὸν ὄνομά μου. Ὁ Ἀναγνώστης σ' εὐ-
χαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ σοῦ ἀναγγέλλει ὅτι
τάχιστα θὰ ξαναγίῃς τὰς «Κομικοτραγικὰς Ἰ-
στορίας», τὰς ὁποίας ἀνέβαλε μὲ τὴν φαεινὴν
τοῦ γάμου.

Μαγικὴ Εἰκὼν [Ε] πάρα πολὺ μ' εὐχα-
ρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ σου καὶ λυποῦμαι ποῦ μ'
ἐστέρητες τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας αὐτῆς τῆς εὐ-
χαριστήσεως. Ἄν δέν ὑπῆρξεν τυχερὰ εἰς τὸ ξε-
σπάζωμα, δέν ἦτο λόγος νὰ μὴ μου γράψῃς!...
Ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δέν εἶνε συνδρομητὴς.

Πενθοῦσα Καρδίαν ἔχεις μέγα λῆθος· καὶ πολὺ
σὲ ἀγαπῶ, καὶ τὰ τεράδια ποῦ στελλεῖς εἶνε
ὁραῖα. Αἱ Πληροφορίαι δέν δημοσιεύονται
πάντοτε ὅλαι· μένουν πολλὰ ἀπέξω, ὅταν δέν
ὑπάρχῃ χώρος.

Ἀγάπη τῆς Νεότητος, δεκτὸν τὸ νέον σου
ψευδώνυμον. Σήμερον ἐκλέγω καὶ διὰ τὴν νέαν
μας φίλην.

Ἀκτίς τῆς Ἐλευθερίας, χαίρω ποῦ ἔγινες
καλὰ, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλλίστας δια-
θέσεις. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία.
Εὐθυμοῦμαι καλλίστα τὸν ἀδελφόν σου καὶ τὸν
ἀσπάζομαι.

Καὶ ἡ Χαριτωμένη Μουρίτσα μοῦ συνιστᾷ
μίαν πτωχὴν ἀλλ' εὐρυεστέτην συμπαθήτριάν
τῆς, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ
εὐρεθῇ κάποιος πλούσιος νὰ τὴν ἐγγράψῃ. Νὰ
ἰδοῦμεν!

